మౌనసుందరి

●

గాలి ఏడుస్తోంది!

చుక్కలు నక్కల గరువుమీద కునుకుదీపాల్లా ఉన్నాయి. చంద్రుడు పాండురోగి ముఖంలా ప్రకాశిస్తున్నాడు.

ఆకాశం—హఠాత్తుగా తనముఖానికింత చీకటి పులుముకొని మా వూరుమీద ఇంత పులిమింది.

కంట్లో తడిమేఘాలు....

మబ్బు పాయవిచ్చినప్పుడు....నీరసంగా వచ్చే వెన్నెల క్షయరోగగ్రస్త విధిలేక నవ్విన నవ్వులాఉంది,

గుండెల్లో బాధ అణుచుకుంటూ.... జాజిపందిరి దగ్గరికివచ్చాను.

అదృష్టం.... కొరవిదయ్యంలా.... ఎంత దాగురుమూత లాడినా....సన్నజాజిపూవాసన తగలగానే ప్రాణం చుమ్రమనడం ఇంకా మానలేదు.

జాజి వాసన ఒక ప్రియురాలిని జ్ఞప్తికి తెస్తుంది!

ఆ కోరిక వెచ్చదనంతో బ్రదుకంతా ...సజీవంగా నిండుగా గడుపుదా మనుకున్నాను.

చట్టున....

బ్రతుకులో వేడి పోతూన్నదేమో అని తోచి మనస్సు ఏడిచింది.

జాజిపూలు వెక్కిరించాయి.

పువ్వుల అందం తెగపొగుడుతారు కవిగాళ్ళు....వాళ్ళ కొంక

ఆస్పత్రి కట్టించడం మంచిది.

నే చెబుతున్నాను విను.

జాజిపూలకన్న సన్నంగా కత్తిరించిన కాగితం ముక్కలు దొడ్డవి.

వాసనారహితంకావడం గొప్పస్థితి అంటారు వేత్తలు....

తలవంచుకు నడుస్తున్నాను.

నీలిమందులాంటి అవమానంలో....

నిలువునా ముంచి పైకెత్తినట్టుంది!

ఒక్కొక్కనాడు ఒక్కొక్క మనిషిమీద లోకం పగబడుతుంది కాబోలు——

ఈ వేళ నావంతు....

శాకుంతలం నాటకం మీదా ....శరదాౖతుౖలమీదా, ఆ అమ్మాయి ముఖంమీదా యిముడ్చుకోలేనంత రోతగా ఉంది.

ప్రేమ అనే మాట దేవతావస్త్రంలాంటిది గాబోలు! ప్రతివాడూ మహామహోపాధ్యాయుడులా మాటలాడుతాడు

స్వరూపం చూచినవాడు ఒక్కడూలేడు. ....అంతకంటే వెళ్లే త్రాణలేదు.

మానవుడు సుఖమైన కాలక్షేపానికి....మెదడులో కల్పించుకున్న జాడ్యంగాబోలు ఈ ప్రేమ!

ఇంద్రియ ఉన్మాదానికి ఎంత చక్కని పేరు! పేరురావడానికి ప్రజ్ఞఉండడం కారణం....అనుకోవడం, మాటకు అర్థం ఉండాలనేటంత చాదస్తమోయ్ అన్నాడు నేస్తం.

వర్షం కురిసింది గాబోలు.... రోడ్డుతడి కాలుజారేదాకా తెలియలేదు....తాగి నడుస్తున్నాడని నిర్ణయించారు. కారణా లూహించడంలో కాలంఏమీ వృధాచెయ్యని బుద్ధిమంతురాలు ఈ లోకం.తలలోతులలో తుఫాను.... అని రూఢిగా రేడియోలాంటిది.... అరిచింది. తూలి....

ఎదురుగా వచ్చే ఒక పెద్దమనిషిమీద....పడ్డాను.

పెద్దమనిషి ఒక్కటి లాగి చెంపను కొలచూడడానికి బదులుగా....

"అన్నా....ఇంటికి వెడదాంరా!" అన్నాడు.

వెంకటేశ్వర్లు!!

* * *

వెంకటేశ్వర్లు ఎందుకునాకు తమ్ముడో అర్థంకాలేదు

నాకంటే మంచి ఆస్తి, ఆరోగ్యం, అంతకంటే మంచి పలుకుబడీ గలవాడు.

అతడు నన్ను చూస్తే ఇష్టపడడంకంటే ద్వేషించడానికే ఎక్కువ కారణా లున్నాయి.

ఒకసారి అతడు స్నేహితుడితో.... కలలు నిజమనీ, భగవద్భక్తి అత్యావసరమనీ ఆవేశంతో ఉపన్యసిస్తూఉంటే దుర దృష్ట వశాత్తూ నేనక్కడ తటస్థపడి.... నా ఆధునిక పరిజ్ఞానంతో అతన్ని తలకిందులు చేశాను.

దేవుడి మహత్తు పూజారి బుద్ధివిశేషంమీద ఆధారపడి ఉందండీ అని నేననగానే....నన్ను త్రాచుపామంత క్రూరంగా

చూచి చట్టున అక్కడినుంచి వెళ్ళిపోయాడు వెంకటేశ్వర్లు.

తర్వాత ఎన్నోచోట్ల కలుసుకున్నాం. కాని వెంకటేశ్వర్లు నాతో మాట్లాడలేదు.

నామాటలు శ్రద్ధగా వినేవాడు.

మాకు తెలియకుండానే నా చురుకుతనంమీద అతనికీ, అతని నిజాయితీమీద నాకూ ఒక చిత్రమైన ఆకర్షణ పుట్టిందేమో చెప్పలేను.

నాటికి నేడు తలవనితలంపుగా ఎదుట .. వెంకటేశ్వర్లు!

"వికారంగా ఉందా? కాస్తసేపు మాయింటివద్ద విశ్రమించి వెళ్ళుదువుగాని...."

ఆ ఏకవచనం అతణ్ణి నాకు మరీ సన్నిహితుణ్ణిచేసి మనస్సుకు సుఖంగా తగిలింది.

బుజంమీద చెయ్యివేసి నడిపిస్తున్నాడు.

ఎంత దయగా... జాలిగా ....ఇష్టంగా ....

వెంకటేశ్వర్లు మనిషికాడు....దేవుడేమో అనిపించింది.

'మళ్లా అతన్నిచూడగానే తగావాదేవుడు జ్ఞాపకంవచ్చాడా?'

ఆబాధలోనే దుర్బలంగా నవ్వాను.

వెంకటేశ్వర్లస్పర్శతో ఈదేవుడుకూడా నాకు సంక్రమించాడా?

అతని ఔదార్యానికి ఏదో గొప్పపేరు పెట్టాలని చప్పున ఏమీదొరక్క దేవు డన్నాను. అంతేగాని ఆధునిక తర్కవిద్యలో ఆరితేరిన నేను చూస్తూ దేవుణ్ణి ఎట్లా వప్పుగోను?

"చల్లని నీళ్ళతో పాదాలు, ముఖం కడుక్కుంటే బాధ కొంత తగ్గుతుంది."

అన్న వెంకటేశ్వర్లు మాటతో నా ఆలోచన ఆగి....తల యెత్తి చూశాను.

చక్కని మేడ....ముందు పూలతోట. హాల్లో మెత్తని సోఫామీద చతికిలబడ్డాను.

మనస్సు కొంచెం తేరుకుంటోంది.

ఒక్కనిమిషం స్తిమితపడి....వెంకటేశ్వర్లుకు నాకృతజ్ఞత వెల్లడించి వెళ్ళిపోవలె ననుకుని కన్ను మూసుకున్నాను.

రెండు నిమిషాలు నిశ్శబ్దం....

పక్కను ఉన్న టిపాయ్ దగ్గిర బంగారుగాజులచప్పుడువిని ఉలికిపడి కళ్ళు తెరిచాను.

ఊదా గాజుగ్లాసులో పళ్లరసం తెచ్చిపెట్టి ఆమె అంది.

"ఈ రసం పుచ్చుకోండి అన్నయ్యగారూ! మేము పరాయి వాళ్లం కాము. మొహమాటపడకండి ఆయన రోజూ చెపుతూంటారు. మిమ్మల్ని గురించి...."

ఆమెముఖంలోంచి ఎవరోఋషిపత్నులు తొంగి చూస్తు న్నారు.

ఆమె వర్షాభ్రస్నాత పారిజాత పుష్పంలాఉంది తెల్లచీర కట్టుకుని.

నలిగిపోయిన పురుషుల్ని ఓదార్చడానికి, సేదదేర్చడానికి ఎన్నియుగాలనుంచి భగవంతుడు స్త్రీహృదయం అనుగ్రహించాడో గదా—

నౌకర్లు లేరా? ఈ శ్రమ ఈమెకు కల్పించాడెందుకో వెంకటేశ్వర్లు!

పురుషుడి మిధ్యాపౌరుషం, అహంకారం, తెచ్చిపెట్టుకున్న కరుకుతనం—అన్నీ స్త్రీ సన్నిధానంలో మంచులా కరిగి ద్రవించి పోతాయి గాబోలు!

ఏదో అనబోయినానుగాని మాట పెగిలిరాలేదు. మంత్రి దండం దగ్గర నాగులా తల ఒంచుకొని పండ్లరసం తాగాను.

ఆమె వెళ్లిపోయింది.

చెడిన యంత్రాలను బాగుచేసి యంత్రిజ్ఞుడు వెళ్ళి పోయినట్టుంది.

నాలో చెడినయంత్రాలు తేరుకుని తిరగడంప్రారంభించాయి.

లేచి నుంచున్నాను.

వెంకటేశ్వర్లు వచ్చాడు

వెళ్ళుతున్నానని చెప్పబోతూ కృతజ్ఞతగా చేతులు జోడించాను. వెంకటేశ్వర్లు తప్పుబట్టి కౌగలించుకొని మళ్ళాకూర్చోబెట్టాడు.

మేడమీద పరుపు పరచి పక్క సిద్ధం చేశానని నౌకరు చెప్పాడు.

వెంకటేశ్వర్లు వెళ్ళనివ్వలేదు.

*　　*　　*

నాతో మేడమీదకు వచ్చి దక్షిణంవైపు ఒక గది చూపి అక్కడ విశ్రమించమనిచెప్పి వెడుతూ....ఏమి కావలసినా అడగమని స్నేహమయంగా అని దిగివెళ్లాడు ఆ నిష్కారణబంధువు.

"ఔను. నీ కేం కావాలి?"

అన్న ప్రశ్న శతాబ్దాలనుంచి కొండశిఖరాలకు మధ్య లోయలో ప్రతిధ్వనిలా నామనస్సు ఏమూలలోనో కంగుమని మారుమోగి చల్లచల్లగా కరిగిపోయింది.

గదిలోకి వెళ్లాను. విశాలంగా నిగనిగలాడే తెల్లని గోడలతో పరిశుభ్రంగా ఉంది. ఉత్తమస్నేహితుడి హృదయంలా తెరిచిన పెద్దకిటికీనుంచి చల్లనిగాలి ఒస్తూన్నది.

మధ్యగా ఒక చిన్న బల్లమీద గాజుకూజాలో రెండు సంపంగి పూల గుత్తులూ, గులాబీలూ పరిమళిస్తున్నాయి.

దక్షిణోత్తరంగా ఒక పట్టెమంచంమీద పాలమీగడవంటి పరుపు, రెండు తెల్లని దిండ్లూ, అమర్చి ఉన్నాయి.

మంచానికి దగ్గరగా ఒక బల్లమీద పళ్లెంలో రెండు ద్రాక్ష గుత్తులూ, నారింజలూ. స్వచ్ఛమైన గాజుగిండిలో మంచినీళ్లూ ఉన్నాయి.

ఒక్కొక్క అవ్యాజకరుణ. నిష్కారణానురాగం మనిషిని ద్వేషంకన్న ఎక్కువ చిక్కుపెడతాయేమో అనుకున్నాను.

ఒక ద్రాక్ష తుంచి నోట్లో వేసుకుని ...మంచం మీద కూచుని....కిటికీలోనుంచి దూరంగా కనబడే ఊదారంగు ఆకాశం, ఎత్తుగా పెరిగి గాలికి కదిలే ఏవేవో చెట్లూ....ఇంటికప్పులూ, గుడిగోపురాలూ....చర్చిశిఖరాలూ....శూన్యంగా చూస్తున్నాను.

ఊరంతా అలిసి ఎవరి ఒడిలోనో ఒడలుమరచి నిద్రపోతూన్నట్టుంది.

బాహ్యప్రపంచంలో కనపడే విభిన్ననిర్మాణాలూ—విచిత్ర దృశ్యాలూ—వేరువేరు రంగులూ—జాతులూ— మతాలూ—

ఇంతింతగా మానవుణ్ణి పిలిచి ప్రశ్నిస్తూఉంటే....

లోపలి మనఃప్రపంచంలో....ఎన్నెన్ని ఇంద్రధనుస్సులూ, ఇంద్రజాలాలు, అగాధపాతాళాలూ, అనంతస్వర్గాలూ క్రిక్కిరిసి ఈ మహా విశ్వరథాన్ని నడుపుతున్నాయో ఎవడెరుగును?

ఆవలింతలు ఒస్తున్నాయి.

మెత్తని దిండ్లమీద తలవాల్చి కళ్ళు మూసుకున్నాను. నిద్రమాత్రం రాదు

కోరినంతసేపు మనిషికి ఏది కలిసివచ్చింది? నిద్ర రావడానికి——

శుష్కహృదయులకు రంభలూ, ఊర్వశులూ రసమయ జీవులకు జీబ్రాలూ——ఉష్ట్రపక్షులూ——

ఛా——ఏమి లోకయాత్ర ఇది?

ఈ ప్రపంచం ఒకప్పుడు సలక్షణంగా నడిచినడిచి తర్వాత అతివేగంలో ఎక్కడో పట్టుతప్పి తలకిందుగా తిరుగుతున్నదేమో అనిపిస్తుంది నాకు.

లేకపోతే——ఇందరు మహాత్ములు, ప్రవక్తలు, కవులు, ఋషులు, దీన్ని సరిగ్గా తిప్పడానికి ఇంత ప్రయత్నం చెయ్యడం ఎందుకు?

ఎడారిలో ఇసుకతుఫానులా నా తలలో చెలరేగిన కోటి ఆలోచనాగ్నులు——

....తలపోటు మరచిపోడానికి ఇటు అటు తిరగవలెనని లేచి ఏం తోచక ఊరికే గది నాలుగుమూలలా చూస్తూకూర్చున్నాను.

హఠాత్తుగా గదిలో ఒక ము ూ ఏదో ఉన్నట్టు తోచింది.

కుతూహలం కొద్దీ లైటువేసి చూశాను. కళ్లుఆశ్చర్యంతో .... నిశ్చేష్టమయిపోయాయి. గదిగోడలమీద ఏవిధమైన బొమ్మలూ, చిత్రపటాలూ లేవుగాని— గదికి తూర్పువైపున మూలగా చక్కని నగిషీపనిచేసిన ఇరుగుడుచేవబల్లమీద ఒక లోకాతీత సుందర శిల్పం ఉంది.

స్వచ్ఛమైన చలవరాతితో దక్షిణదేశ శిల్ప పద్ధతిలో మలచిన సుందర స్త్రీమూర్తి అది. ఒక అభినయ ముద్రలో ఎత్తిపట్టిన చేతులు....వేళ్లు, సోగగా కర్పూరశలాకలవలె మెరుస్తున్నాయి.

తీర్చి దిద్దిన నున్ననికపోలాలూ చిబుకమూ నాసికల మీద పడి దీపకాంతి జారిపోతున్నది.

సుకుమారోన్నతంగాకనబడే వక్షఃస్థలంనుంచిభయలుదేరి, నెమ్మదిగా నడుంమీదకు సాగి, నాజూకుగా అక్కడ సన్నగిలి, క్రమంగా జఘనభాగంమీద బలిసి, సౌందర్య సర్వస్వాన్ని అక్కడ సుడులుత్రిప్పి, ఊరువులమీదుగా పాదాలకుదిగజారిన ఆమెశరీరలావణ్యరేఖ దీపశిఖలా వెలిగివెలిగి నాహృదయాన్ని అంటించింది.

పొరపాటున ఎగసిన నిప్పురవ్వతో బాణసంచాబండి ఒక్కసారిగా భగ్గుమని అంటుకుంది.

జన్మజన్మాంతరాలుగా మనస్సు అట్టడుగున దాగిఉన్న రంగుల జ్వాలలూ....భయంకర శబ్దాలూ.... దుర్మార్గపుమంటలూ ఉవ్వెత్తుగా పైకెగిరి పేలి దహించడం ప్రారంభించాయి.

స్త్రీ సౌందర్యం, మధురమూ, ఆస్వాద్యమూ కాక ఇంత

దారుణమైనదని అంతవరకూ అనుకోలేదు

ఒక వాలుజడ, రంగుచీరా కనపడగానే బయలుదేరే చాలా డిగ్గులకు, దరహాసాలకు, దానధర్మాలకు,అధికప్రసంగాలకు, గొంతుకులో గాలంగుచ్చుకున్న చేపల్లా గిలగిలలాడే చాలా చూపులకూ, వెనక్కాల ఇంతటిక్షోభా జరుగుతున్నదికాబోలు పాపం!

ఇంతటి సౌందర్యమూర్తి లోకంలో సులభమా? నిర్దుష్టమైన ఆ అవయవసౌష్ఠవం జీవితయాత్రలో ఎక్కడా చూచిన జ్ఞాపకం లేదు.

కాళిదాసుఊర్వశీ, భవభూతిమాలతీ, అజంతాశిల్పి అమర రేఖాకల్పనా .... అన్నీ ఎక్కడో కలిసి ఈ విగ్రహంలోకి ప్రవహించినవేమో—

పాపం, ఆ శిల్పి తన సౌందర్యకాంక్షకు పరమావధిగా ... బ్రతుకంతా ఈ బొమ్మనుసృష్టించి పూర్తికాగనే వెళ్ళి పోయాడేమో—

వెంకటేశ్వర్లు ఇంతటి సౌందర్యాభిరుచి కలవాడని అంతవరకూ అనుకోలేదు. ఎక్కడసంపాదించాడో ఈవిగ్రహం?

మంచంమీద ఒరిగి ఆలోచిస్తున్నాను. చిన్నతనంనుంచీ ఖండఖండాలుగా తెగి అతుక్కుంటూన్న చిత్రమైన జ్ఞాపకాలతో మనస్సు నిండిపోయింది.

కాలవగట్లు....సంపంగిచెట్లూ .... పేర్లు మరచిపోయిన ఆడపిల్లల ముఖాలూ, జ్ఞాతాజ్ఞాతంగా అప్పుడు కలిగిన వెచ్చనికోరికలూ....

ఎందుకో....అవన్నీ ఇప్పుడు........

నిద్రవస్తున్నది. కోరినప్పుడు రాలేదు.

నా రంగు ఆలోచనల్ని పేకముక్కల్లా కలిపివేస్తూ ... నిద్ర కనురెప్పలమీద........

* * *

ఉలికిపడి లేచాను. మెత్తని సుకుమారహస్తం ఏదో నాశరీరాన్ని నిమురుతూన్నది.

ఎంత ఒత్తిగించినా, కనురెప్ప విగయడంలేదు. కష్టపడి తెరిచాను.

ఒక అప్సరఃసుందరి నామంచం పక్కని నించునిఉంది.

తల అంటుకున్న మెత్తని జుట్టు పొడిపొడిగా కొంత నుదుటమీదకు చెదిరి చెవులను కప్పుతూ, వెనక్కి జడగా సాగింది. అక్కడ బరువుగా పక్కకు ఒరిగే జాజిపూలదండ.

ముఖం.... మెడవంపు.... చేతులూ........ మంచిగంధపు రంగుతో మెరుస్తున్నాయి.

నే నింతకుముందు చూచిన శిల్పస్త్రీమూర్తి సుకుమార వక్షంలోజల్లున నెత్తురు పొడిచినట్టయింది. అవే పెదవులూ.... అదే ఎఱుకమూ, సజీవంగా చిరునవ్వుతో కదులుతున్నాయి.

చట్టున బొమ్మ ఉన్నవైపు చూచాను.

బల్ల కాళీగా ఉంది.

నా శరీరం నిలువునా ఝల్లుమంది.

కథల్లోలాగ ఏమిటీ విచిత్ర సంఘటన!

నమ్మలేక రెండుసార్లు కళ్ళు తుడుచుకున్నాను.

ఆమె మరీ 'సెలవివార' నవ్వింది. వరూధిని కాదుగదా—

నాకో కవిత పుడుతున్నదిగాబోలు——

ఎంత చచ్చుపురుషుడైనా సుందరస్త్రీ సమీపిస్తే చాలు కవిత్వం తీస్తాడు

ఇక కళల స్పర్శ గలవాడు పుంజాలు తెంచుకుంటాడు.

"నువ్వు వరూధినివా?"

మాట్లాడకుండా మళ్లా విరగబడి నవ్వుతూ మంచంమీద తగులుతూ కూర్చుంది.

"అమ్మాయీ, నీభాష నవ్వా?"

ఇప్పుడు నవ్వలేదు.

"నీ సంభాషణ మౌనమా?"

మళ్లా నవ్వింది.

ఈ లోకంపిల్ల కాదేమో——

రాత్రి వెన్నెలవీధుల్లో దారితప్పి మబ్బుమెట్లమీద కాలుజారి భూమిమీద పడ్డదా?

ఆమె కొంచెం తలవంచి పైరెప్పలమీదనుంచి కనుబొమ్మలు దూసుకు పోయేలా నావైపు చూచింది

దాన్ని నాభాషలోకి మార్చుకుంటే——

"ఏమిటీ వృథాకాలక్షేపం .... నీకు పిచ్చా?" అని తర్జుమా అయి నవ్వాను.

ఆమె అది చదివినట్టు కిలకిల నవ్వింది.

వర్షంలో తూర్పుగాలికి జవజవలాడిన పారిజాతం పువ్వులు కురిసినట్టు గదిఅంతా నవ్వులతో పరిమళించింది.

నా శరీరంలో ప్రతిరక్తకణం ఒక కౌంజొగ్నితో మేలుకున్నట్టయింది.

అప్పుడు తీసిన మధువులా ఆమె నాలో మహోద్రేకాన్ని రగిల్చింది.

ఆమెను ఒత్తుకునేటంత దగ్గరగా జరిగి భుజంమీద చెయ్యివేసి మృదువుగా జడలోని జాజిపూలను మూర్కొన్నాను.

ఆమె బరువుగా ముందుకు ఒరిగింది. చక్కెర బొమ్మ ఒకటి ఆకొన్నవాడి ఎదుట అవతరించినట్టు.

అతడు పెల్లాకొన్నతనాన, తియ్యని పెదవులను, కళ్ళను, ముఖాన్ని, యంత్రంలా ఆహరించడం ప్రారంభించాడు

ఎక్కడో ఒక సుఖప్రళయం, పరిమళవిప్లవం, తీవ్రంగా పట్టినట్టు సూచాయగా వ్యక్తావ్యక్త చైతన్యానికి తెలియవచ్చింది

* * *

ఉషస్సు నలిగిన తన జరీచీరచెరగులను సవరించుకొని చరచర ఆకాశశయ్య విడిచి వెళ్ళిపోయింది గాబోలు—సూర్య కిరణాలు ఎర్రగా వెచ్చగా గదిలోకి వచ్చాయి.

పరుపుమీద కళ్లు తెరిచాను.

మెత్తని ఆ సుఖశయ్య విడవాలని లేదు.

ఇంకా జాజిపూల వాసనతో పటుదిండ్లు పరిమళిస్తూన్నట్టే ఉంది.

చట్టున జ్ఞాపకంవచ్చింది బిల్ల్ఫుచూశాను.

ఆ అతిలోక శిల్పసుందరి అట్లాగే ఆదే అభినయముద్రలో అరమోడుకనుగవతో నిలిచి ఉంది.

సృష్టిలో ప్రతి అణువూ ఆనందకరంగా, సౌందర్యభరితంగా కనిపిస్తున్నది

ఆకాశం స్వచ్ఛంగా తెల్లని మేఘాలతో క్షీర సముద్రంలా ఉంది.

నేను లేచి నించున్నాను.

దయాళువులైన ఏకులదేవతలో మనస్సులో కొన్నిఏండ్లకు సరిపోయేటంత మధువు నింపి ఒదిలిపెట్టినంత ఉత్సాహంగాఉంది.

చరచర పరుగెత్తుతూవెళ్ళి మిత్రుల నందరినీ వరుసగా కౌగలించుకొందామనిపించింది.

నావాక్కులో రసమయమహాకావ్యం ఒకటి ఉప్పతిల్లడానికి సిద్ధంగాఉన్నట్టు తోచింది.

శివసముద్ర జలపాతంలా మేడమెట్లమీద పరిగెత్తాను.

* * *

వెంకటేశ్వర్లు నిత్య మల్లెపూవులా శుభ్రంగా స్నానంచేసి మడతబట్టలు కట్టుకుని ప్రసన్నవదనంతో కూర్చున్నాడు

వెంకటేశ్వర్లును గట్టిగా కౌగలించుకొని 'వెళ్ళివస్తా' నన్నాను.

అతడు చిరునవ్వుతో సౌఖశాయనికుడై —

"అప్పుడే వెళ్ళడమేనా?" అన్నాడు.

"పనిఉంది" నవ్వుతో కలిపాను.

"ఈ తిక్తమధురకదుష్ణపానీయం పుచ్చుకుమరీని" స్నేహం తొణికేలా అన్నాడు.

విచ్చిన రెల్లుపక్క కార్తికమాసపు గోదావరీ శాంతనిశ్చల హృదయంలా ఉంది అతని ముఖం.

"తమ్ముడూ, నువ్వు దేవుడివయ్యా"—వణికే గొంతుకతో అన్నాను.

పకపక నవ్వి "దేవుడెవడు?" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు.

"నువ్వు"

నెమ్మదిగా రోడ్డుమీదకు వచ్చాను.

మళ్లా ఎప్పుడూ వెంకటేశ్వర్లు నాకు కనబడలేదు.